

ไม่ขยายเขตไฟฟ้าให้ผู้อยู่ ... ไม่เลือกปฏิบัติ ไม่ละเมิด !

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (กฟภ.) ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. 2503 มีอำนาจหน้าที่ในการผลิต จัดให้ได้มา จัดส่ง และจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า ไม่ว่าจะเป็นการสำรวจและวางแผนงานที่จะทำใหม่ หรือขยายระบบการส่งไฟฟ้าเพิ่มเติม หรือการกำหนดค่าบริการในการดำเนินการ (มาตรา 13) โดยถือเป็นกิจการสาธารณูปโภค และบริการสาธารณะที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคต้องดำเนินการภายในเขตภูมิภาคอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน

อย่างไรก็ตาม หากปรากฏว่ามีประชาชนยื่นคำขอให้มีการขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ แต่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้แจ้งให้เสียค่าใช้จ่ายในการขยายเขตไฟฟ้า กรณีดังกล่าวถือเป็นการกระทำที่ขัดต่อหน้าที่ที่ต้องจัดให้มีสาธารณูปโภคแก่ประชาชนอย่างเพียงพอตามความต้องการ อันเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำละเมิดต่อประชาชนผู้ยื่นคำขอ หรือไม่ ?

ดังเช่นคดีปกครองที่นำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้ เป็นเรื่องของผู้ฟ้องคดี (ผู้ขอใช้ไฟฟ้า) ได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดี (การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค) ให้มีการขยายเขตไฟฟ้ามายังบริเวณที่พักอาศัยของตน แต่หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตรวจสอบได้แจ้งเงื่อนไขการขยายเขตไฟฟ้าให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า บริเวณที่ขอใช้ไฟฟ้าเป็นสถานประกอบการ เรียกว่า “แพวิมานลอยน้ำ รีสอร์ท” ซึ่งมีการซื้อขายให้บุคคลอื่นเช่าพักอาศัยโดยมีผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของได้พักอาศัยและรับค่าเช่า การขยายเขตไฟฟ้าในบริเวณดังกล่าวจึงไม่ใช่การดำเนินการเพื่อประชาชนที่เดือดร้อนจากการที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ในบ้านพักอาศัย และหากจะดำเนินการขยายเขตไฟฟ้าในบริเวณดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ลงทุนเอง โดยต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวน 568,707.14 บาท

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องจัดให้มีสาธารณูปโภคแก่ประชาชนอย่างเพียงพอตามความต้องการอย่างเสมอภาค จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการขยายเขตไฟฟ้าและออกค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ

ปัญหาว่าการที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเรียกเก็บค่าใช้จ่ายในการขยายเขตไฟฟ้าจากผู้ยื่นคำขอ ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมอันเป็นการกระทำละเมิด หรือไม่ ?

โดยที่ข้อ 9 วรรคสอง ของระเบียบการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ว่าด้วยการใช้ไฟฟ้าและบริการของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. 2534 กำหนดว่า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะดำเนินการก่อสร้างขยายเขตระบบจำหน่ายไฟฟ้าให้เมื่อได้รับชำระเงินค่าใช้จ่ายตามระเบียบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคแล้ว และหลักเกณฑ์การคิดค่าใช้จ่ายจากผู้ขอใช้ไฟฟ้าตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดี เลขที่ คผ 1-1377 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2539 กำหนดให้คิดค่าใช้จ่ายในการขยายเขตที่ต่อจากระบบจำหน่ายเดิมไปถึงหน้าบริเวณผู้ขอใช้ไฟฟ้าร้อยละ 50 ของเงินลงทุน ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 50 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะเป็นผู้ลงทุนให้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้แบ่งผู้ขอใช้ไฟฟ้าออกเป็น 2 ประเภท คือ ผู้ขอใช้ไฟฟ้าเพื่อที่อยู่อาศัยหรือเพื่อการเกษตร และผู้ขอใช้ไฟฟ้าเพื่อประกอบกิจการธุรกิจ เมื่อสถานที่ขอขยายเขตไฟฟ้าของผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และเป็นการขอใช้ไฟฟ้าเพื่อการประกอบกิจการในเชิงธุรกิจไม่ใช่เป็นการปลูกบ้านเพื่อพักอาศัยหรือทำการเกษตร การขอขยายเขตไฟฟ้าจึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีในการประกอบธุรกิจเป็นการเฉพาะ ซึ่งต้องดำเนินการขยายเขตไฟฟ้าตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งรายละเอียดการคิดค่าใช้จ่ายจากผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อันเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้กับบุคคลทั่วไปที่มีคำขอขยายเขตไฟฟ้าในลักษณะเดียวกัน การดำเนินการดังกล่าวจึงไม่เป็นการปฏิบัติต่อบุคคลประเภทเดียวกันให้แตกต่างกันในสาระสำคัญอันเป็นการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ดำเนินการติดตั้งพร้อมจ่ายไฟฟ้าให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอ ก็เนื่องจากไม่มีการชำระเงินตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนด การกระทำดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นการกระทำละเมิดแต่อย่างใด (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 208/2559)

คดีนี้เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับประชาชนที่ต้องการใช้ไฟฟ้าว่า ผู้ขอใช้ไฟฟ้าทุกรายต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้กำหนดไว้ ซึ่งหากเป็นการขอใช้ไฟฟ้าเพื่อการประกอบธุรกิจผู้ขอใช้ไฟฟ้าต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการดำเนินการขยายเขตไฟฟ้าทั้งการตั้งเสา การติดตั้งหม้อแปลง การเดินสายไฟ และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ทั้งนี้ โดยมีอัตราค่าใช้จ่ายเป็นไปตามที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้กำหนดไว้ และเมื่อยังไม่ได้รับการชำระเงินค่าใช้จ่ายการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคก็ย่อมมีสิทธิที่จะไม่ดำเนินการขยายเขตไฟฟ้าให้กับผู้ยื่นคำขอใช้ไฟฟ้าได้ ... ครับ

นายปกครอง
